

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3094/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Секулић Николић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину на велико и мало „Ђурдић“ д.о.о Београд, чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради накнаде штете уместо враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3157/2020 од 22.04.2021. године, у седници већа одржаној 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3157/2020 од 22.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3157/2020 од 22.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2946/2018 од 08.09.2020. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражено да се тужени обавезе да јој исплати накнаду штете уместо враћања на рад у висини од 18 зарада односно у месечном износу од по 22.268,13 динара, што укупно износи 400,826,34 динара са законском затезном каматом од 06.11.2019. године до исплате, да исплати све припадајуће порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИО у висини 18 зарада у износу од по 22.268,13 динара, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 31.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3157/2020 од 22.04.2021. године одбијене су као неосновне жалбе тужиле и тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 2946/2018 од 08.09.2020. године.

Против другостепене пресуде тужила је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава овог одговора.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да питање отклањања последица незаконитог престанка радног односа у виду накнаде штете уместо враћања на рад и накнаде штете због изостале зараде услед незаконитог отказа, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају и на коме се заснива основ и висина новчаног потраживања које је предмет истакнутог тужбеног захтева у парници, као у конкретном случају.

Према стању у списима предмета тужбом која је поднета 22.10.2018. године, захтевана је исплата накнаде штете на име изостале зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 20.09.2009. године до 22.10.2018. године и уплата доприноса за обавезно социјално осигурање. Прецизираним тужбеним захтевом у поднеску од 13.01.2020. године и на рочишту за главну расправу од 14.02.2020. године и 08.9.2020. године тражена је исплата накнаде штете уместо враћања на рад у висини 18 зарада. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиле за исплату накнаде штете уместо враћања на рад са припадајућом затезном каматом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова у погледу преклузије за остваривање права на накнаду штете уместо враћања на рад, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије, обзиром да нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењене одредбе члана 191. Закона о раду. Ревизијски наводи тужене о чињеничном стању не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Одлуке Уставног суда Републике Србије Уж-3446/2015 и Уж-776/2012, које су уз ревизију приложене, не односе се на идентичну правну ситуацију, јер у поступку у коме су донете разматрани су судски поступци у којима је предмет парнице била исплата накнада штете због изостале зараде услед незаконитог отказа.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбу поднела 22.10.2018.године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 400.826,34 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци овог решења у другом ставу.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић